

**[Finansministeren.]**

§§ 10—12 samt § 16 i lovbekendtgørelse nr. 2 af 2. januar 1948 om midlertidige ændringer i reglerne om påligning af indkomst- og formueskat til staten samt om ændring i § 5.

De bestemmelser, som ved nærværende lovforslag foreslås forlænget med gyldighed for skatteåret 1949—50, er en del af de lovbestemmelser, der indførtes ved lov nr. 458 af 22. december 1939 om midlertidige ændringer i reglerne om påligning og opkrævning af indkomst- og formueskat til staten. Der indførtes herved på en række punkter, hvor forholdene i særlig grad talte derfor, ændringer i reglerne i loven om indkomst- og formueskat til staten af 10. april 1922. Nogle af disse bestemmelser var først og fremmest begrundet i de særlige økonomiske forhold, som krigsforholdene fremkaldte, medens andre måtte betragtes som mere almindeligt påkrævede ændringer i statsskattelovens regler.

Efter at de ved loven af 1939 indførte regler havde været forlænget til og med skatteåret 1942—43, foretog man for skatteåret 1943—44, ved lov nr. 517 af 19. december 1942, en opdeling af bestemmelserne, således at en del af dem fik gyldighed indtil videre, medens de bestemmelser, der særlig var begrundet i de økonomiske forhold eller som kunne praktiseres ved et enkelt års skatteligning uden nødvendige konsekvenser for senere ligninger, kun fik gyldighed for et skatteår ad gangen. Disse sidste midlertidige bestemmelser er med en del ændringer og tilføjelser videreført og har haft gyldighed senest for skatteåret 1948—49. Loven af 19. december 1942 har i de senere år været optrykt ved en lovbekendtgørelse, og dette er senest sket ved lovbekendtgørelse nr. 2 af 2. januar 1948. Dette er en praktisk foranstaltning, og der er også i nærværende lovforslag foreslået en bemyndigelse for finansministeren til at foretage en sådan lovbekendtgørelse for det kommende skatteår.

De forhold, der efter hvad jeg her har anført har motiveret de særlige midlertidige bestemmelser, må formentlig også siges i det store og hele at have været til stede i året 1948, hvis indkomster er det normale grundlag for skatteligningen for det kommende skatteår, og jeg har derfor ment at måtte foreslå disse regler forlænget også for skatteåret 1949—50.

Når undtages visse mindre ændringer, der foreslås foretaget i reglerne i § 5 i den nugældende ligningslov, som vi plejer at kalde denne lov, er de nugældende

regler foreslået forlænget uden nogen ændringer eller tilføjelser. Der er derfor ikke grund for mig til at komme ind på en omtale af disse bestemmelser, kun en enkelt af dem vil jeg gerne knytte nogle bemærkninger til. Det drejer sig om § 4, stk. 2, i lovbekendtgørelsen af 2. januar 1948, der omhandler de skattefri fradrag for børn under 15 år. Disse børnefradrag er foreslået forlænget for det kommende skatteår, ganske som de er nu.

Der har jo som bekendt været rejst spørgsmål om, hvorvidt den lempelse, der gennem børnefradragsreglerne ydes skatteydere med børn under 15 år, som ikke har midler til at bекoste deres eget underhold, burde ydes under en anden form, nemlig gennem en børnetilskudsordning. Under overvejelserne herom opstår naturligvis det spørgsmål, om man så ikke helt skal ophæve børnefradragsreglerne og afløse dem med kontante børnetilskud.

Hele problemet om en børnetilskudsordning er for tiden under overvejelse; men efter de undersøgelser, der allerede nu er foretaget, har det vist sig, at der, således som vort skattesystem er indrettet i dag, er en betydelig ulempe forbundet med afskaffelsen af børnefradraget. Dette hænger sammen med den gældende skattefradragregel, der medfører, at den stigning i den skattepligtige indkomst, som børnefradragets bortfald vil være ensbetydende med, vil komme under indkomstbeskatning med de fulde skatteprocenter uden nogen som helst reduktion som følge af skattefradragets regel. Denne skattestigning vil jo først i det følgende skatteår komme til udtryk som et større skattefradrag. Skulle denne midlertidige skattestigning opvejes, måtte tilskudsbeløbene i det første år forhøjes kraftigt, og dette ville medføre meget betydelige udgifter for det offentlige.

Jeg har derfor ment at måtte foreslå den gældende regel om børnefradrag bibeholdt for det kommende skatteår og afvente behandlingen af de principielle ændringer i vor skattelovgivning, som skattekommissionen har beskæftiget sig med, før en endelig ordning af problemet børnefradrag og børnetilskud indenfor indkomstbeskatningen kan bringes i forslag. Om der allerede for det kommende år i forbindelse med en eventuel revision af de gældende regler om ydelse af rabatmærker til familier med børn kan gennemføres en begrænset tilskudsordning, er som nævnt et spørgsmål, som er under overvejelse. Gennemføres en sådan ordning, vil den senere kunne suppleres med de kontante tilskud, som en ophævelse af børne-